

*I quan l'estiu s'enderroca,
entre l'arrel i la soca
resistim fins a l'abril.*

Mercè Rodoreda

Hi ha directors de cinema que han sabut jugar a la perfecció el paper que juga la seva obra com a contribució cultural a la societat, el servei públic que la creació en el món de la cultura representa per a les persones que segueixen aquesta mateixa creació. Persones que l'observen, l'estudien, se'n beneficien, creixen amb ella. **Sidney Pollack** ha fet un servei públic, ha creat en un marc de qualitat, i ho ha fet així com es fan les coses ben fetes, bevent dels que l'han precedit, dels pioners, dels clàssics en definitiva, fins al punt que ell mateix ha esdevingut un clàssic del nostre temps. L'obra de Pollack és una aportació de les més valuoses de la darrera part de la història del cinema, Pollack és Poulidor, estirant d'un segon grup rere l'equip cap-

davanter liderat per l'indiscutible **Billy Wilder**, però no per això deixa de ser un magnífic director. Les aspiracions de Pollack a convertir-se en un clàssic es pot analitzar i entendre ràpidament perquè va entendre el cinema així com l'entenien els clàssics, si de cas hi ha una mota de pols al seu expedient és quan, errant el camí, va voler fer el mateix cinema que ja s'havia fet i va caure en el *remake* d'una obra com **Sabrina**. Hi ha causes impossibles.

I si prolífic ha estat Sidney Pollack, prolífica és també l'obra d'**Eric Rohmer**, a qui dedicam de

manera exclusiva les sessions cinematogràfiques d'aquest mes de juny al Centre de Cultura, amb una dimensió afegida de cap a Maó. Tant a una banda com a l'altra es podrà gaudir d'una sessió de curmetratges de Rohmer, amb la desfilada dels seus actors anònims. El descriptor de les ànimes humanes, com resta definit Rohmer a les pàgines d'aquesta revista, es mostra en un cicle intens en col·laboració amb l'Alliance Française. Una bona manera de posar punt al curs fins a setembre.

Sidney Pollack